ЛЕЛЬ-РЕВЮ

4'99

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

Анаїс НІН

ХІЛЬДА

Хільда була чарівною паризькою натурницею. Вона шалено закохалася в американського письменника, який писав так пристрасно й чуттєво, що всі жінки тягнулись до нього. Йому писали листи, з ним намагались познайомитися через спільних друзів. І ті, кому щастило це зробити, дивувалися його м'якості й благородству.

Хільда відчувала те саме, що й усі. Проте він був пасивний, і вона сама почала залицятися до нього. Тільки після того, як вона зробила перший крок і почала його пестити, він відповів на її кохання. Але щораз їй доводилося починати все знову. Спочатку вона спокушала його: поправляла розстебнутий пояс, розповідала про свої колишні любовні історії або лягала на його диван, закинувши голову і оголивши груди, потягуючись, наче величезна кішка. Вона всідалася до нього на коліна, цілувала його, розстібала йому брюки і всіляко збуджувала.

Вони жили разом декілька років і дуже прив'язалися одне до одного. Вона звикла до його сексуального ритму. Зазвичай він лягав на спину, чекаючи від неї насолоди. Вона ж навчилася бути

Міхай Зічі. Еротична сцена.1900

І РЕНГО

активною і сміливою, від чого досить-таки страждала, оскільки вдачу мала надзвичайно жіночну. У глибині душі вона була певна, що жінка має контролювати свої бажання, тоді як чоловік не здатен на це і, намагаючись стримати себе, навіть відчуває біль. Вона вважала, що саме жінка має відгукуватись на бажання чоловіка. І мріяла про когось, хто виявився б сильнішим за неї, хто став би владарювати над її чуттєвістю, вів би її за собою. Вона була вдячна письменнику, тому що кохала його. Вона навчилася пестити його фалос, торкатися його так, щоб він збуджувався, навчилася цілувати, проникаючи язиком глибоко в рот коханому.

Інколи вони подовгу лежали і розмовляли. Торкаючись його фалоса, вона відчувала його твердість. І все ж не він робив перший порух. Поступово вона звикла сама виказувати своє бажання. Сором'язливість і стриманість уже були не властиві їй.

Якось під час вечірки на Монпарнасі вона зустріла художника-мексиканця, величезного темноволосого чолов'яга з важким поглядом вугільно-чорних очей. Він був п'яний. І їй сказали, що він п'яний майже завжди. Але, побачивши Хильду, він був глибоко шокований.

Переставши хитатися з боку в бік, він уп'явся в неї очима, наче величезний лев, який раптово побачив приборкувача. У ній було щось, що змушувало його стояти непорушно, силкуючись протверезіти, вийти зі світу туманів і галюцинацій, в яких він жив постійно. Стоячи перед нею, він застидався своєї недбалої одежі, фарби під нігтями, непричесаного волосся. І вона теж була приголомшена виглядом цього демона, того самого демона, який існував у книжках письменника-американця. Цей художник був величезний, неспокійний, він ніби ніс у собі руйнівну силу, він нікого не любив, ні до кого не був прив'язаний, він був бродягою і шукачем пригод. Він малював у студіях своїх друзів, позичав фарби і полотно, залишав там-таки свої роботи і йшов. Звичайно він бавив час у циган, живучи з ними у передмістях Парижа. Він лишався в їхніх циганських візках і мандрував з ними по всій Франції. Він поважав їхні закони, ніколи не спав з циганками, грав на гітарі разом з ними у нічних клубах, якщо їм потрібні були гроші, і їв разом з ними крадених курей.

У ті дні, коли він зустрів Хильду, в нього був свій візок, що стояв біля однієї з брам Парижа, поблизу старих барикад. Візок належав одному португальцю. Господар оббив його стіни кольоровою шкірою. Ліжко було підвішене у задній частині візка, ніби корабельна койка. Візок мав два овальних вікна, низька стеля не дозволяла встати на повний зріст.

Мексиканця звали Ренго. Він не запросив Хильду танцювати з ним, хоча всі навколо танцювали. Ліхтарі в студії були погашені, але з вулиці проникало досить світла. Пари виходили на балкон. Музика була ніжною і розслаблюючою. Ренго стояв біля Хильди і дивився на неї. Потім він сказав: «Хочете прогулятись?» І Хильда відповіла: «Так».

Ренго йшов, тримаючи руки в кишенях, сигарета стирчала у нього з рота. Він відчував, що зовсім тверезий, що його голова ясна, як ця ніч над ними. Він ішов у напрямку передмістя, повз убогі хибарки, маленькі хижі, начебто побудовані божевільним, під похилими дахами котрих не було вікон, — повітря проникало всередину крізь тріщини у стінах і погано підігнані двері. До хиж вели земляні стежки. Трохи віддалік стояв ряд циганських візків. Була четверта ночі, і люди спали.

Хильда не вимовила жодного слова. Вона йшла у тіні Ренго з таким відчуттям, ніби її витягли з оболонки; безвільно, не розуміючи, що з нею відбувається, віддаючись на волю течії, що підхопила її.

Руки Ренго були відкриті. Хильда знала тільки одне: їй хотілось, аби ці оголені руки обняли її. Він нахилився, заходячи у візок. Запалив свічку. Він був зависокий для цієї стелі, але вона могла стояти випроставшись. Від свічок тяглися величезні тіні. Постіль була розкрита, на ній лежала тільки одна ковдра. Скрізь валявся одяг, біля стіни стояли дві гітари. Він узяв одну з них і почав грати, сидячи серед одежі. Хильді здавалося, що вона спить, що вона мусить невідривно дивитись на його оголені руки і розстебнутий комір сорочки, передаючи йому той магнетизм, який пронизував її.

Тієї миті, коли їй почало ввижатися, ніби вона провалилась у темряву, в його золотисто-коричневу плоть, він упав на неї, вкриваючи її обличчя поцілунками, гарячими, швидкими поцілунками, змішаними з його подихом. Він цілував її повіки, шкіру за вухами, шию, плечі. Вона була засліплена, приголомшена, втратила відчуття реальності. Кожен поцілунок, наче ковток вина, додавав її тілу тепла. Кожен поцілунок обпікав її уста. Але він не зробив спроби посунути догори поділ її сукні або роздягти її. Вони дов-

® лель-ревю

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА МИСТЕЦТВА ПРО КОХАННЯ

№ 4 (33) 1999

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №849 від 22.07.94).

Журнал видається з червня 1994 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки та постері — фото Андрія Грейжі;
на 3-й стор. обкладинки — Марі Бі (агентство KARIN);

Підписано до друку 29.10.99
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74288.

го лежали у візку. Свічка догоріла. У темряві вона відчувала, як гаряча сухість, наче пісок пустелі, обволікує її. І тоді Хільда, сп'яніла від поцілунків і жадання, захотіла зробити те, що стільки разів робила раніше. Її рука намацала пояс з холодною срібною пряжкою, опустилася нижче до гудзиків і відчула, що Ренго жадає її. Несподівано він відштовхнув її так, наче вона зробила йому боляче. Він піднявся і запалив іншу свічку. Хільда не могла зрозуміти, що сталося. Вона бачила, що він розгніваний, погляд його став жорстким, він більше не усміхався, уста його були стиснуті.

— Що я зробила? — запитала вона.

Анонімний офорт. Франція XIX ст.

Він був схожий на дикого полохливого звіра, якому заподіяли зло. Він виглядав так, наче його принизили, образили, але він не втратив гордості. Вона повторила:

— Що я зробила?

Вона розуміла, що зробила щось, чого не слід було робити. Вона хотіла, аби він не вважав її винною перед ним. Він насмішкувато посміхнувся:

— Ти! Це було як з повією!

Глибокий сором і страшний біль пройняли її. І жінка, яка страждала у ній від того, як вона мусила поводитись зі своїм коханцем, жінка, яка настільки зрадила свою сутність, що зрада ввійшла уже в звичку, — ця жінка тепер без упину ридала.

Проте сльози його не зворушили. Вона підвелася і заговорила:

— Навіть якщо я тут востаннє, я хочу сказати вам дещо. Жінка не завжди робить тільки те, що вона хоче. Мені довелося навчитися цього... Я декілька років жила з людиною, яка примушувала мене поводитися саме так...

Ренго мовчки слухав. Вона додала:

— Спочатку я страждала. Я стала зовсім іншою.

Вона замовкла. Ренго сів поряд з нею.

— Я розумію, — мовив він. Тоді узяв гітару і почав грати для неї, потім вони пили. Але він не торкнувся її. Повільно провів її додому. Змучена, вона впала на постіль і заснула уся в сльозах, плачучи не тільки тому, що втратила Ренго, а й тому, що втратила ту свою частку, котру змінила, скалічила в собі через любов до чоловіка.

Наступного дня Ренго очікував Хільду біля дверей її готелю. Він стояв там, читав і курив. Коли вона вийшла, він сказав просто:

— Ходім вип'ємо кави зі мною.

Вони сиділи у кав'ярні «Мартінік», у кав'ярні, куди заходили мулати-боксери і наркомани. Він вибрав темний куток і почав там цілувати її. Він не переривав поцілунку, притиснув свій рот до її уст і так завмер. Вона розтанула в його поцілунку.

Вони ходили вулицями Парижа, без упину, не криючись, цілувалися, напівсвідомо просуваючись у напрямку його циганського візка. Тепер, серед дня, це місце виглядало жвавим. Циганки збиралися йти на ринок продавати мережива. Їхні чоловіки спали. Інші ж готувалися вирушити на південь. Ренго сказав, що він збирався піти з ними. Але він мав грати у нічному клубі, де йому добре платили.

— А до того ж тепер, — мовив він, — у мене є ви.

У візку він запропонував їй пива. Вони курили. Він знову цілував її. Потім він підвівся, щоб запнути маленьку фіранку. І потім він роздягнув Хільду, повільно, ніжно знімаючи панчохи, великі засмаглі руки тримали їх так, наче вони були зіткані з повітря. Він не поспішав — щоб подивитися на її підв'язки. Він цілував її ноги. Він усміхався до неї. Його обличчя було ясним і сяяло юнацькою радістю. Він роздягав її так, наче вона була його першою жінкою. Спершу він не міг розстібнути її спідницю, і коли знайшов застібку, то все дивувався її будові. Потім він зняв з неї светр, і вона лишилася в самих трусиках. Він упав на неї, цілуючи її в губи знову й знову. Тоді роздягнувся теж, ліг знову на неї, і коли вони цілувалися, він зняв з неї труси і прошепотів: «Ти така ніжна, така маленька, що я не вірю, чи там щось є».

Він розсунув її ноги, тільки щоб поцілувати її. Вона відчувала, який твердий був його фалос, що торкнувсь її живота, але він узяв його і просто відкинув униз. Хільда була вражена, побачивши, з якою жорстокістю він відводить фалос, придушуючи своє бажання. Здавалось, йому до вподоби позбавляти себе останньої насолоди, і в той же час подобалося збуджувати і її і себе до останньої межі самими лиш цілунками. Хільда стогнала від насолоди і від болю очікування. Він цілував її губи і її вхід, і черепашковий аромат її вагіни лишався на його устах і змішувався з його подихом. Проте він і далі відштовхував свій фалос, і коли вони лежали виснажені від незавершеного збудження, він заснув, як дитина, зі стиснутими кулаками, а його голова спочивала у неї на грудях. Час від часу він пестив її, бурмочучи: «Неможливо, що у тебе щось є, ти занадто ніжна і маленька. Ти несправжня...»

Його рука лежала в неї між ніг, вона відпочивала, притиснувшись до його тіла, яке було удвоє більше, ніж її. Вона тремтіла так сильно, що не могла заснути.

Його тіло пахло лісом, волосся — сандаловим деревом, шкіра — кедром, наче він усе своє життя жив серед дерев і рослин. Лежачи поряд з ним, тамуючи невдоволене бажання, Хільда почувала, як жінка, котра жила у ній, вчиться віддаватися у владу чоловіка, підкорятися йому. Вона розуміла, що все ще покарана за ту спробу, за свою нетерплячість, за посягання на чоловіче верховенство. Він збуджував і відштовхував її, поки її примхливість не було зломлено.

Чи зрозумів він, що це в ній було несправжнім, вимушеним? Так чи інакше, але він був сліпо захоплений прагненням подолати в ній минуле. Знов і знов вони зустрічалися, і роздягались, лежали поряд, цілувались, пестили одне одного до божевілля, і щоразу він забирав свій фалос, ховав його.

І знову й знову вона лежала, не виказуючи ні бажання, ні нетерпіння. Вона перебувала у стані хвилювання, що загострювало її чуттєвість. Вона неначе приймала якісь незвідані наркотики, які робили її тіло більш чуттєвим до пестощів, доторків, до самого повітря. Вона сприймала торкання одежі до шкіри так, ніби її торкалися рукою. Все, що торкалося її, було рукою, яка стискала її груди, її стегна постійно. Вона відкрила нове царство — царство очікування і пробудження, такого еротичного сприйняття світу, якого вона ніколи не могла уявити собі.

Одного разу під час їхньої прогулянки у неї зламався каблук, і він поніс її на руках. Тієї ночі він узяв її при світлі свічки. З переплутаним волоссям, з чорним, як вугілля, обпікаючим поглядом, накинувся на неї, подібно демону, і могутній фалос входив і входив у неї, в ту жінку, влади над якою він жадав від самого початку, очікуючи на її покірливість аж до цієї, такої бажаної для нього миті.

Переклад
Валентини Ільїнської

Роман КАЧУРІВСЬКИЙ

Родичання з Лукрецієм

Андрію Олександровичу Содоморі, з усміхом

Еротична сцена. Стародавня Греція. 470 р. до н.е.

Поет-перекладач з насолодою затягнувся обслиненим недопалком і тицьнув його до таких же обслинених недопалків у попільничці. Густий нерухомий дим висів над ним коромислом і був далеким від форми німба. Але це зовсім його не бентежило: він задоволено потирав руки, короткозоро мружачись на світло. Робота спорилась, а журнали з нетерпінням чекали: «Дзвін» — на елегії Овідія, «Всесвіт» — на лірику Катулла, а видавництво «Дніпро» — на «Природу речей» Лукреція. Власне, над цим перекладом поет бився останніх три роки, — кожного вечора десятки гекзаметрів строфа за строфою клалися на машинку, ніби снопи на артільнім житниську...

«Все ніби гаразд, — подумав поет, — все ніби добре: лекції в інституті читаються, зарплата й гонорари отримуються, жінчин гардероб постійно оновлюється. Словом, повна сімейна ідилія». При згадці терміну «ідилія» він мимоволі поморщився. Рука сама потяглася до розкоркованої пляшки «Мадери». Десять років одружені, а дитячого сміху й досі в їхній затишній двокімнатній квартирі не чути. Лікарі запевняють дружину, що ніяких відхилень немає, треба тільки терпляче чекати. Подібне казали їй і Гаврило з Комарного, і баба Надя з Молдавії, і навіть тоді ще не відомий нікому Кашпіровський. «Че-ка-ти», — роздільно пробубонів про себе поет і знову занурився поглядом у словникові нетрі...

Дружина вернулася додому пізно, вдруге дивилася «Денщика-Шельменка», і цього разу вистава їй не сподобалась. «Брилинський перестарався, а Максимчук повністю не виклався», — трафаретно подумала й увійшла до квартири. В їхній спальні, як завше, був суцільний розгардіяш: чоловік спав у кріслі, поклавши голову на «Граматику латинської мови» Юрія Мушака, а довкола біліли шматки паперу з начерками нових перекладів. «Цей Лукрецій замучить його до решти», — пробурмотіла дружина і зовсім механічно взяла пальцями один з начерків. Нерівними рядками тут була виведена строфа, що буквально звучала так:

Немаловажним так само є те, в який спосіб солодкій
Втісі віддатися: є така думка, наприклад, що жінка
Легше заходить у тяж, коли четвероногих і звірів
Звичай наслідує, бо ж у місця відповідні спливає
Сім'я, коли в неї груди опущені й підняті стегна.

Дружина перечитала її тричі й задумалась. Заплющила очі і перебрала у пам'яті всі пози їхнього з чоловіком інтимного спілкування. Вони були традиційні: він зверху, вона знизу, він збоку і зрідка знизу. «А що, як спробувати по-античному?» — запитала сама себе й озирнулася на сплячого чоловіка. Він ледь похрапував, посуваючись головою до недопитої «Мадери»...

Наступного дня в чоловіка першої пари в інституті не було і він добре виспався. Прийняв душ і випив дві чашки кави. Настрій мав піднесений, та й дружина виглядала чудесно: темне волосся було розпущене, а на нічній сорочці золотів бісерний поясок. «Справжня богиня мистецтва», — подумав розчулено. А вона, лукаво всміхаючись, подала йому шматочок паперу з Лукрецієвою строфою і ніби не сказала, а прощебетала морською сиреною:

— А що, любий, спробуємо ще так...

Поет-перекладач пильно пробіг очима ним же написане, для чогось поторгав тім'я, поправив на носі окуляри і зовсім по-хлоп'ячому усміхнувся:

— Зараз буду готовий...

Рівно через дев'ять місяців і один день у них народився здоровий та страх галасливий хлопчина з милим галицьким личком й суворим античним профілем.

— Чиста копія Лукреція! — ошелешено вигукнув на хрестинах викладач античної літератури Йосип Прокопович Дідик й на радощах за свого колегу вихилив повний келих «Мадери».

м. Львів

Давньогрецька амфора. 470 р. до н.е.

sЕКСКУРСІЙНЕ БЮРО

ЗА ОРАЛЬНИЙ СЕКС – ДО В'ЯЗНИЦІ

У багатьох американських штатах зберігають дію закони, які не можуть не викликати сміху. Проте, хіба до сміху буде, коли якийсь ревнитель законності і моралі відпровадить до в'язниці людину за те, що вона якось не так поводиться у власній спальні?

Приміром, у штаті Мичиган можна одержати п'ять років в'язниці за мастурбацію.

У Каліфорнії подружжю, яке втішається оральним сексом, загрожує п'ятнадцять років неволі.

У штаті Вашингтон заборонено кохатися з неодруженою незайманкою незалежно від її віку й вашого наміру побратися з нею.

Нарешті, принаймні у чотирьох штатах злочином вважається використання контрацептивів.

ГЕОГРАФІЯ ЗАБОРОН

Виявляється, секс — не така вже й безпечна річ. І те, що можна робити в одній країні, категорично, під загрозою смерті, не можна робити в іншій. Навіть під ковдрою за сімома замками.

Приміром, в Ірані можна втратити голову за педерастію, а в Китаї більш негативно офіційні власті ставляться до орального сексу і проституції, а на гомосексуалізм дивляться крізь пальці. У Пакистані вважається протизаконним будь-який секс поза шлюбом. У деяких штатах США заборонена проституція: так, в Індіані та Нью-Йорку на чоловіків за візит до повії можуть накласти штраф. Закон карає за заняття проституцією у ряді країн Латинської Америки. В Азії суворо засуджуються дошлюбні зв'язки; у Західній Африці карають за гомосексуалізм, у Східній — за оральний секс, а в Океанії — за анальний.

Отож, перед тим як їхати на відпочинок за кордон, радимо ознайомитися з географією сексуальних заборон:

№ **Країна**	1 Австралія	2 Ангола	3 Аргентина	4 В'єтнам
Проституція	—	x	x	x
Дошлюбний секс	—	—	—	x
Анальний секс	—	—	—	x
Оральний секс	—	—	—	x
Гомосексуалізм	x	x	—	—

№ **Країна**	5 Великобританія	6 Німеччина	7 Індія	8 Іран	9 Італія
Проституція	x	—	—	x	—
Дошлюбний секс	—	—	—	x	—
Анальний секс	—	—	x	x	—
Оральний секс	—	—	—	x	—
Гомосексуалізм	—	—	x	x	—

№ **Країна**	10 Китай	11 Колумбія	12 Конго	13 Куба	14 Мадагаскар
Проституція	x	x	—	x	x
Дошлюбний секс	x	—	—	—	—
Анальний секс	x	—	—	—	x
Оральний секс	x	—	—	—	x
Гомосексуалізм	—	—	x	—	—

№ **Країна**	15 Мексика	16 Нігерія	17 Пакистан	18 Росія	19 Сирія	20 США
Проституція	x	x	x	x	x	x
Дошлюбний секс	—	—	x	—	x	—
Анальний секс	—	—	x	—	x	—
Оральний секс	—	—	x	—	x	—
Гомосексуалізм	x	x	x	—	—	—

№ **Країна**	21 Танзанія	22 Тонга	23 Фіджі	24 Франція	25 Швеція	26 Японія
Проституція	x	x	x	—	—	x
Дошлюбний секс	—	—	—	—	—	—
Анальний секс	x	x	x	—	—	—
Оральний секс	x	—	—	—	—	—
Гомосексуалізм	—	—	—	—	—	—

ВИМИКАЙТЕ СВІТЛО!

Джуліан Сендс та Лерз Вендел у фільмі «Чоловіки та коханці»

Еммануель Сейджнер та Пітер Койот у фільмі «Гіркий місяць»

НАРЕЧЕНА З ПЛЯШКИ

Американець Гаррі Бонтон довго шукав дівчину своєї мрії. Нарешті, впавши у відчай, він вдався до такого методу, яким свого часу скористався Іван-царевич, що знайшов собі наречену за допомогою стріли. Гаррі написав невідомій дівчині листа зі своєю адресою, запечатав його у пляшці й кинув в океан.

За кілька років пляшку з листом знайшла біля берегів Австралії американська туристка Деббі Андерсон, яка мешкала... неподалік від будинку Гаррі. Повернувшись додому, Деббі зайшла до нього, і вони одразу зрозуміли, що створені одне для одного. За три тижні відбулось весілля.

І ми там були, мед-пиво пили

Якою б незвичайною не прийшла людина у цей світ — чотириногою, двоголовою чи з потворним обличчям, — неодмінно знайдеться той, хто полюбить її, зробить щасливою. У цьому зайвий раз переконують історії, які трапилися кілька років тому.

Чотиринога Магдалена знайшла свою долю

Вродлива дівчина з французького міста Канн не дуже вірила, що колинебудь зможе створити власне сімейне гніздечко. А все через те, що народилася з чотирма ногами. Та коли газета «Інфо дю монд», яка спеціалізується на «паранормальній» інформації, розповіла про чотириногу Магдалену, виявилось, що бажаючих ближче познайомитися з нею не так уже й мало. Тож дівчина постала перед вибором.

Спочатку вона зупинила свій погляд на Рамоні. Та швидко з'ясувалося, що хлопця приваблює лише фізична незвичайність Магдалени. 22-річній красуні цього виявилося замало, й вона впала у розпач. Газетному репортерові Стефану Бордьє довелося докласти неабияких зусиль, аби умовити підопічну на знайомство з 27-річним Гізленом, що приїхав з Ніцци. Цього разу все склалося якнайкраще. Дівчина з першого погляду закохалася в атлета і невдовзі вийшла за нього заміж.

З кабанячою головою щастя в Росії не знайдеш

Історію 28-річного Петра Васильєва теж розповіла французька газета «Інфо дю монд». З'явився він на світ внаслідок безвідповідальних експериментів російського вченого Шуракіна у галузі штучного запліднення. Чого назмішував у пробірці цей Шуракін, невідомо, але експериментальна рідина якимсь чином потрапила до материнської утроби і з неї розвинувся плід.

Коли немовля з'явилося на світ, розповідала потім Петрова мати, лікар втратив свідомість. І було від чого: дитя мало кабанячу голову. Як і годиться в Росії, нещасній жертві експерименту жодної компенсації не призначили, і це П. Васильєва дуже ображало. Втішало лише те, що в нього закохалася красуня Ірина, яка розпізнала під кабанячою головою прекрасну душу. Вони побралися й незабаром виїхали до Франції.

Скільки голів має бути у сина, якщо у мами – дві?

Коли Агнешка Мамонь народилася, ніхто з лікарів польського містечка Красногай, на півночі Польщі, не думав, що проживе вона більше кількох тижнів. Надто вже незвичним було дитя: з одного тулуба виростали дві шиї, які увінчували дві голови! Проте внутрішні органи — серце, легені, печінка і нирки — були розвинуті нормально, кровообіг і нервова система працювали бездоганно. Тож дівча зростало собі й зростало.

Незабаром з'ясувалося, що дві голови — то дві особистості. Агнешка ліва дуже весела, любить посміятися. Вона ж «завідує» всіма функціями тіла, «дає вказівки» рукам і ногам. Агнешка права схильна до зваженості і є духовно більш сильною особистістю.

Доктор Штемпель, який спостерігає за дівчиною, свідчить, що конфлікту між головами не виникає, навпаки — існує цілковита гармонія і взаєморозуміння. Вони знають думки одна одної.

І смаки та уподобання в обох Агнешок, на щастя, теж однакові. Завдяки цьому вони однаково пристрасно закохалися у молодого бухгалтера Леона Пєхоту. Весілля відбулося за три роки.

— Люди звикли до нас, ніхто не дивується, — говорить пан Леон. — У нас хороша сім'я. І все у нормі, єдина відмінність — доводиться удвічі більше цілуватися.

Та за два роки по весіллю на лікарів чекала нова сенсація: у молодого подружжя народився двоголовий син Марцин. Хлопчик, розвивається нормально.

ГУМОВУ ЗІНУ КУПИЛИ В МАГАЗИНІ

Фото Володимира Луценка

З ляльками полюбляють бавитися не лише діти, а й дорослі. Ляльки для них виготовляються теж цілком дорослі. Так би мовити, статево дозрілі. В іншому випадку з ними гратися ніхто не буде. Хіба що діти.

Найбільша в Європі фабрика ляльок для сексуальних ігор знаходиться у Парижі. Не дивлячись на те, що русява Наташа, негритянка «Чорна Бесс», їхні руді, біляві й чорняві посестри, які сходять з французького конвейєра, учетверо дорожчі за конкуренток з Гонконгу, попит на них досить сталий. Бо є у «парижанок» суттєва перевага: вони виготовляються з найбільш гігієнічного і приємного на дотик латекса — на відміну від пластмасових та гумових «азійок». Майже 60 відсотків продукції паризької фабрики йде на експорт: до Голландії, Німеччини, Італії, Іспанії, США та Канади.

ДОВІЧНА ДІВЧИНА

Ляльку для втіх у старій добрій Англії можна було замовити ще у XVIII столітті. Меркін — так звали подружку тогочасних онаністів — до дрібниць нагадувала жінку: мала волосся на лобку, статеві губи, клітор і навіть дівочу плівку, яку можна було вставляти на «природне» місце після чергової дефлорації.

ДЛЯ ГУРМАНІВ

Голландська секс-індустрія потішила самотніх чоловіків оригінальною новинкою. Тепер онаністи, які стомилися від штучних «дівчат», можуть купити для сексуальних утіх надувну гумову вівчарку.

Ян Парандовський

ПРИГДИ ПАНА

Був Пан аркадським пастухом, кочівником, як усі пастухи, літо проводив у горах, а на зиму переселявся в Ефіопію. Піднімався з проблисками дня і вирушав на полювання, з якого вертався опівдні. Підкріплювався чим доведеться і лягав у тіні дерев, біля дзюркітливого джерела, і весь ліс, і поля, і пагорби, і долини знали, що це «година Пана» і тишу не можна порушувати ні музикою, ні співами, ні будь-яким галасом. Пастухи боялися Пана. Він несподівано переполохає стада, тяжким страхіттям, наче полуденний демон, опускається на сплячих і знесилює їхні члени.

Увечері Пан грає. Навколо нього на лісовій галявині танцюють німфи. Їхні легкі строї і бузкові тіла здаля нагадують білий серпанок, що підноситься серед чорних стовбурів дерев. Пан грає на сиринзі. Це його улюблений інструмент: декілька очеретяних обрізків різної довжини, склеєних воском в один ряд. Нехитра пастуша сопілка, проте він не поміняв би її на золотострунну кифару Аполлона, бо в ній є те, чого нема в Аполлоновій кифарі, — серце.

І як може бути інакше, адже ця сиринга була колись солодкоголосою дівою. Звали діву Сирингою. Вона пасла кіз, гралася з німфами і співала, так гарно співала! Пан побачив її і покохав. Не знав, що робити, що сказати їй, аби домогтися взаємності. Врешті підійшов до неї і мовив напряму, що відтепер з його волі кози у неї в стаді даватимуть подвійне потомство. Здогадалася Сиринга, чому він це каже, і залилася сміхом: добрий у неї коханий — ні козел, ні людина. Пан розгнівався і схотів узяти її силою. Не раз він робив це з німфами, захоплюючи їх зненацька. Але Сиринга втекла. Чуючи позаду швидке тупотіння козлиних ніг, вона вбігла у зарослу очеретом трясовину. Даремно шукав її Пан, марне зрізав очерет, бажаючи знайти її прихисток. А коли пішов, то забрав із собою зрізаний очерет і склеїв з нього музичний інструмент, в якому відтоді жалібно співала сумна душа чарівної Сиринги.

Цю першу сопілку, зрізану над озером Молпея, Пан зберігав у своїй печері в Ефесі. Печера була ефеським «пробним каменем». Коли в ній закривали дівчину, сиринга починала видавати чисті, лагідні звуки, і через якийсь час вхід, ніби під впливом божественної сили, відкривався, і дівчина у вінку з фігового листя виходила й опинялася в обіймах тих, що її дожидали. Якщо ж вона не була дівчиною, сиринга мовчала, а з глибин печери доносився жалібний стогін.

Пан не був щасливий у любові. Жінки, яких він кохав, уникали його обіймів. Тому ганявся він лісовими галявинами за прудконогими німфами, а інколи, на обурення пастухів, завдавав шкоди їхнім козам. Розповідали, що тільки богиня місяця Селена віддавала перевагу йому, і показували грот, в якому романтична кохана Ендиміона припадала своїм блідим ликом до косматих грудей сина Пенелопи. Втім, високоповажні богині мають право на примхи, чужі як скромним земним жінкам, так і чарівним маленьким богиням, що іменуються німфами. Один з багатьох прикладів того — Луна.

Вона була дочкою однієї німфи і невідомого чоловіка. Можливо, якийсь пастух, женучи своє стадо повз дуб, у якому жила її мати, злився з дріадою в любовних обіймах, як це нерідко траплялося між німфами і пастухами. Луна була чарівною дівчиною. Виховали її німфи, а Музи вчили співати й грати на сиринзі та флейті, на лірі та кіфарі. Підростаючи, дочка німфи танцювала з німфами в загальному хороводі й співала у хорі разом з Музами. Уникала чоловічого товариства, віддаючи перевагу дівочому.

І Пан знову закохався, і знову без взаємності. Його охопило безумство. День і ніч шукав він свою кохану, ходив за нею по горах та лісах, надокучав їй, наривався на грубощі й насмішки, не гідні бога, і страждав. Тоді вперше Гермес виявив батьківське співчуття: навчив його полегшувати любовні страждання, не виказуючи себе коханій і не шукаючи забуття в обіймах іншої, а з образом цієї єдиної із напівзаплющеними очима занурюватись у вир нерозділеного почуття.

Однак Пану це видалося недостатнім: він хотів володіти нею самою, живою, гострими зубами впиватися в її рожеві вуста, переплітаючись своїми косматими ногами з алебастровими колонами її стегон. Але, переконавшись, що це неможливо, він впав у буйство, осліпнув у гніві і прирік на божевілля навколишніх пастухів: ці безумці, уподібнившись псам або вовкам, накинулися на бідну Луну, коли, наспівуючи пісеньку, та йшла полем. Вони розірвали її, а частини тіла, які видавали ще звуки пісні, рознесли по землі.

І сталося диво. Мати-Земля, яка опікувалася німфами, прихистила у своєму лоні ці останки, що волею Муз продовжували перервану пісню і вторили, як і сама Луна колись, усім голосам: богів, людей, звірів, музичних інструментів. І Пану вторує Луна, його грі на сиринзі. У такі хвилини Пан схоплюється з місця, гасає горами і лісами, наче шукає невідомо що: чи то кохану дівчину, чи то джерело голосу, який його піддражнює. І тоді хай бережуть нас боги від зустрічі з ним, він страшний, як тільки може бути страшним той, кого мучать докори сумління.

Подорож лікує від кохання, полегшує сум і турботи. Син Пенелопи вирушив у далеку путь. Попервах, пойнятий відчаєм, просто безцільно блукав з місця на місце, тікаючи від світу, не бачачи нічого навколо. Все здавалося йому ворожим і непотрібним. Потім став під знамена Діоніса. Пив вино, грав на бенкетах на своїй дивовижній сиринзі, вів бесіди з мудрим Силеном (вихователем Діоніса. — *Прим. перекл.*), не відмовлявся від поцілунків вакханок, які пахтіли виноградними гронами, та від їхніх п'яних обіймів. В оточенні сатирів був ніби один із них, ніби їхній козлоногий бог-ватажок. Але більше вже не закохувався. Натомість став хтивим і сластолюбним. Юних хлопчиків, гарних пастушків, під грубою одежею котрих приховувалось медове тіло, заманював до себе таїною свого мистецтва, вчив їх грати на сиринзі і ознайомлював з таємницями розбещеного грецького кохання.

Одного разу — а сталося це на пагорбах Лідії — здаля побачив він пишну процесію. Цариця Омфала в оточенні двору і численних слуг прогулювалась у товаристві свого супутника, коханця і слуги Геракла. Пан забув про всіх лісових і водних богинь, про всіх вакханок і всіх Дафн. Дивився на неї з укриття, не наближаючись, бо знав, що вигляд

його — поганий посланець його почуттів. Чекав на сутінки. Помітив, що все товариство розташувалося поряд з гірською печерою, в якій готували частування для Геракла і Омфали. Проте він не знав, що відбувається в глибині печери. А там було на що подивитися.

Омфала, керована незбагненним жіночим духом сперечання, перетворювала Геракла на жінку. З волі богів Геракл мусив в усьому їй підкорятися. Правда, це відповідало його чесній, добрій вдачі. Була в ньому поступливість людини надміру сильної, яка щодо слабших виявляє дитячу доброту. Омфала примушувала його роздягатися, і він виростав перед нею, величезний, смаглявий, оголений, подібний до гігантської статуї, вирізьбленої з твердої скелі. Власними руками вбирала його чоловіче тіло у ласкавий, м'який хітон, потім у візерунчастий пеплос, розшитий зірками і квітами, пов'язувала на нього пурпурний пасок. На передпліччя надягала браслети, на голову — діадему, на ноги — туфлі.

Напахчений, напудрений, з напомадженими карміном устами возлежав Геракл на ложі для бесід біля Омфали, вбраної в його улюблену лев'ячу шкуру. Цариця однією рукою обіймала шию сина Зевса, а другу поклала на його палицю і віддавала накази нести страви для трапези. Прислуга ледь стримувала сміх. Неприємно було Гераклу знати, що з глибини печери дивиться на нього і єхидно посміхається гарненька Маліда, покоївка, в обіймах котрої два дні тому шукав він забуття від своєї ганьби.

Бенкет затягнувся допізна, після нього всі позасинали: слуги — на м'якій траві, під зорями теплої літньої ночі, цариця зі своїм коханим — у печері, кожен окремо, у тому самому одязі, в якому бенкетували.

Після півночі, коли всі поснули, вийшов Пан зі свого сховку. Він умів пересуватися безшумно, а оскільки запах мав козлиний, то він не потривожив тварин. Увійшов до печери, хвильку блукав у темряві з витягнутими вперед руками. Намацав ложе і лев'ячу шкуру на ньому. Це Геракл. Потихеньку обійшов героя і став з іншого боку. Цього разу він не помилився: ось вона, його мрія, чудова цариця Лідії. Які духмяні, м'які на ній шати! І сон її також — тихий, ласкавий, запашний. Потроху, обережно, сміливо. Тільки б не розбудити. Сама прокинеться, коли заглушить крик на її устах своїм поцілунком. Тільки чому таке жорстке тіло у такої прекрасної жінки? Чому...

Думки перервалися. Потужний удар у живіт кинув його, як сухе поліно, углиб печери. Падаючи, врізався головою в стіну і на мить втратив свідомість. Коли оговтався, у печері було повно людей зі смолоскипами. Всі реготали, споглядаючи ту частину його нещасного незграбного тіла, яка тріумфально промовляла про його невдоволену готовність до кохання. Сміявся Геракл, сміялася лідійська цариця, сміялися придворні, аж в руках у них трусилися смолоскипи, скапуючи смолистими слізьми.

Після цієї пригоди Пан став злим і вередливим. Не зносив товариства людей, сатирів лупцював по щетинистих лобах, безглуздо насміхався з вакханок. Коли бачив стада, які спокійно паслися, насилав на них несподівану паніку, вони бігли, засліплені страхом, падали в безодню або зникали у морській пучині. Врешті-решт Пан повернувся в Аркадію.

Там через кілька століть розшукали його буколічні поети і прийняли у своє товариство. Відтоді він опікувався їхньою гармонійною поезією, вислуховував любовні скарги молодих пастушків і ставав чимдалі більш схожим на людину. Піддавався всьому, що чинили над ним актори.

Скульптори і художники змінювали його постать, потураючи своїм примхам. Іноді залишали йому роги, шерсть і ратиці, а обличчю надавали виразу дивної задумливості. Іншим разом пом'якшували його тваринні риси, домальовуючи йому тільки маленькі ріжки, невеличкий хвостик і трохи розкуйовджену бороду. Були й такі, що зображали його як дитину з невинними очима на гарненькому круглому личку. Якби жила тоді його мати Пенелопа, таке зображення сина сповнило б радістю її благородне серце. Але її вже не було в живих, і не могла вона побачити, як підбурений фантазією різець деяких скульпторів вирізьблював форми іще примхливіші: м'які, делікатні члени Пана у подобі жінки. Це сталося вже за тих часів, коли Пан не показувався прилюдно і коли люди почали забувати справжні образи своїх богів.

Історики розповідають, що Пан, син земної жінки, помер при імператорі Тіберії. Та серед сільських садків і виноградників довго стояли його зображення, чудернацький вигляд котрих нагадував північним варварам диявола, який часто навідував їх уві сні.

З польської переклала
Валентина Митрофанова

Михайло Врубель. Пан. 1899

Коли нарине кохання

Мігель де УНАМУНО

Що ж воно таке, кохання? Чому люди стільки розводяться про нього, а поети оспівують його чи не в усіх своїх віршах? Ось які питання опосідали Анастасіо. Чому ж тільки він, чи не єдиний, ніколи не звідав нічого подібного до почуття, що його закохані звуть коханням?

Чи не вигадка це або, може, свідома омана, якою слабкі душі намагаються врятуватись від порожнечі життя, від неминучого отупіння? Оскільки, на думку Анастасіо, у світі не було нічого пустішого й тупішого, безглуздішого й недоладнішого, ніж людське життя.

І справді, бідолашний Анастасіо ледь животів без бажань та мети і вже не раз був ладен вкоротити собі віку, коли б не примарна, пронесена попри всі негаразди надія спізнати нарешті кохання. У пошуках кохання він усе блукав світом, мріючи про мить, коли воно підстереже його одного дня на якомусь роздоріжжі.

Багатства він не прагнув, маючи скромний, але достатній прибуток, честолюбна жадоба слави та шани була йому незнайома, влади та могутності він не шукав. Йому здавалося, що немає у світі мети, яка була б варта зусиль, витрачених на її здобуття, і відчайдушна його туга не знаходила щонайменшої полегкості ані в науці, ані в мистецтві, ані в служінні суспільству. Очікуючи останнього випробування, випробування коханням, він читав Екклезіаста.

Він уже осягнув високу еротичну поезію, вчені праці, що трактують відносини чоловіків і жінок, любовні романи і, нарешті, опустився до вбогих писань, розрахованих на тих, хто ще не став мужчиною або вже великою мірою перестав ним бути: інакше кажучи, дійшов до порнографічної літератури. Але й тут, певна річ, іще менше, ніж будь-де, він міг натрапити бодай на слід кохання.

Однак це зовсім не означає, що Анастасіо був людиною незрілою, зіпсутою чи неповноцінною, позбавленою грішної плоті. Ні, він вирізнявся з-поміж інших чоловіків тільки тим, що ніколи не знав кохання. Йому навіть на думку не спадало називати коханням скороминущу хіть, про яку тіло забуває, ледве зникне з-перед очей звабний образ. Вбачати у ній могутню божественну силу, втіху життя, полум'я душі здавалося йому чистим блюзнірством, як ото коли б комусь спало на думку обожествити бажання смачно попоїсти. Поема про добре травлення — яке святотатство!..

Ні, на цій землі для бідолашного Анастасіо не було коханння. Він читав і перечитував легенду про Трістана та Ізольду, губився у роздумах над страшним романом португальця Камілло Кастелло Бранко «Фатальна жінка». «Чи не станеться так і зі мною? — гадав він. — Чи не звабить мене неждано-негадано якась фатальна жінка?»

І отак у пошуках кохання він і далі блукав світом. «Настане день, — думав він, — коли мене нарешті полишить і ця примарна тінь надії зустріти кохання. Що ж станеться зі мною, коли надійде старість — а юності та зрілості я так і не звідав! — і коли я скажу собі: я ще не жив, і мені вже не жити!»

І він погруз у песимізмі.

Він ще ніколи нікого не кохав і, здавалось йому, ніхто не кохав і його. Але він вважав, що кохати — доля куди гірша, ніж не бути коханим, якщо кохання справді таке, яким його змальовують поети. Але звідки міг знати Анастасіо, чи не запалив він таємну пристрасть у котромусь жіночому серці? Хіба не можна пройнятися коханням до прекрасної статуї? А він же й насправді був прекрасний, ніби статуя. Чорні очі, осяяні таємничим полум'ям, дивилися мовби з темного дна туги, сповненої бажань, напіврозтулений рот неначе мучився нестерпною спрагою; все його єство тремтіло під владою лихої долі.

Та він і далі блукав світом і в розпачі тікав звідусіль, мимохідь кидаючи погляд на дива мистецтва та природи, і казав собі: «До чого воно все?»

Був тихий, погідний осінній вечір. Пожовкле листя вже опадало з дерев і, підхоплене легеньким вітерцем, шурхотіло у траві. Імлистий серпанок, що запинав сонце, помалу розходивсь і клаптями плив небом. Анастасіо дивився з вікна вагона на пагорби, що урочисто пливли назустріч. На станції Аліседа, де пасажири зазвичай встигають перекусити, він вийшов і подався до буфету, захаращеного валізами.

Не звертаючи ні на що уваги, він сидів за столом і чекав, доки принесуть замовлене. Та коли звів очі й неуважливо подивився на довгу низку їдців, то раптом зустрівся поглядом з якоюсь жінкою. Вона у цю мить саме підносила скибочку яблука до рота — великого, свіжого й вологого. Вони вп'ялись очима одне в одного і зблідли. І кожне стало ще блідішим, побачивши, як зблідло друге. Обоє важко дихали. Плоть Анастасіо солодко замлоїло; всім його тілом перебігали холодні мурашки.

Жінка зронила голову на руки, немов зомліваючи. Анастасіо вже нікого не бачив, крім неї, все навколо заслав туман; та зрештою підвівся, охоплений нервовим дрожем, підійшов до жінки й прошепотів їй мало не на вухо зашерхлими, спраглими вустами, задихаючись і тремтячи:

— Що з вами? Вам недобре?

— Та ні, ні!.. Пусте...

— Дозвольте... — сказав він і тремтливою рукою взяв її за зап'ясток, аби намацати пульс.

У цю ж мить вогненні стріли метнулися від одного до одного. Обоє відчули це полум'я, щоки їхні спалахнули.

— У вас жар... — мовив, чи радше зітхнув він ледь чутно.

— Жар... твій... — озвалася вона голосом, що ніби линув з іншого, потойбічного світу.

Анастасіо довелося сісти: коліна його підтнулись під тягарем серця, що чимдуж било на сполох.

— Вам не можна їхати в такому стані, — промовив він машинально.

— Так, я залишуся тут, — відповіла вона.

— Ми залишимося тут, — повторив він за нею.

— Так, залишимося... І я тобі розповім! Усе розповім!.. — сказала вона.

Вони взяли валізи, найняли екіпаж і вирушили до містечка Аліседи, за п'ятнадцять кілометрів од залізничної станції. В екіпажі вони сиділи обличчям одне до одного, коліна їхні дотикалися, погляди зливалися, і жінка, тримаючи Анастасіо за руки, розповідала йому про себе. З нею все було так само, як і з ним. Так само, як він, вона блукала світом у пошуках кохання; так само, як він, боялась, що кохання — жахлива омана, якою люди наче змовилися приховувати порожнечу життя.

Отак сповідалися вони, а тим часом серця їхні бились усе тихіше й тихіше. Раптове збурення, що охопило їх спершу, змінилось моторошним спокоєм, подібним до смерті. Їм здавалося, що вони знали одне одного завжди, ще до того, як народилися на світ; і водночас усе минуле звітрилося з їхньої пам'яті, сьогодні стало вічністю, а час скінчився.

— О, коли б я знав тебе раніше, Елефтеріє! — сказав він.

— Навіщо, Анастасіо? — заперечила вона. — Навпаки, добре, що ми не зустрілися раніше.

— А втрачений час?

— Невже ми згайнували цей час,

Мігель де Унамуно (1864—1936) — видатний іспанський філософ, прозаїк, поет, драматург, педагог і громадський діяч.

коли отак шукали, отак жагуче тужили, отак прагнули зустрічі?

— Але я вже втратив був надію знайти тебе.

— Ні, коли б ти зневірився, то пішов би з життя.

— Твоя правда.

— І я б учинила так само.

— Але тепер, Елефтеріє, від сьогодні й надалі...

— Не кажи про майбутнє, Анастасіо, — нам і теперішнього доволі!

Вони змовкли. Із незглибної безодні екстазу, що скував їх, здіймався таємничий стугін. Вони поринули у фатальну задуму, де не було місця ані веселощам, ані радощам.

— Не варто думати про майбутнє, — знову заговорила вона, — і про минуле теж не треба. Забудьмо і те, і те. Ми зустрілися, ми знайшли кохання, оце і все. Ну, Анастасіо, що ти тепер скажеш про поетів?

— Скажу, що вони брешуть, Елефтеріє, тільки брешуть інакше, не так, як я вважав раніше. Брешуть, звісно: кохання — це зовсім не те, що вони оспівують.

— Правда, Анастасіо, я відчуваю тепер — не можна співати про кохання.

І знову запала мовчанка, довга мовчанка; вони трималися за руки й дивилися в очі одне одному, немов намагались прочитати в їх глибині таїну своєї долі. Нараз обох охопило тремтіння.

— Ти тремтиш, Анастасіо?

— І ти, Елефтеріє?

— Так, ми обоє тремтимо.

— Чому?

— Від щастя?

— Страшне воно, це щастя; не знаю, чи знесу я його.

— Тим краще — виходить, воно сильніше за нас.

Вони замкнулись у брудному номері вбогого готелю. Сплила доба, і друга вже минала, а вони все ще не виявляли ознак життя. Нарешті господар, стривожений тим, що на його стукіт ніхто не озивається, висадив двері. Вони лежали на ліжку обнявшись, голі, холодні, білі наче сніг. Досвідчений лікар упевнено заявив, що про самогубство не може бути й мови, — хоча насправді це було саме воно, — і що до смерті спричинилася, цілком імовірно, хвороба серця.

— Як, в обох? — вигукнув господар.

— В обох! — відповів лікар.

— То це, виходить, заразне! — І господар притиснув руку до лівого боку живота, де, на його думку, у власника готелю мало бути серце.

Лиху пригоду, вирішив він, належить приховати, щоб не зашкодити репутації закладу, а кімнату про всяк випадок продезинфікувати.

Тіла не були впізнані. Просто з готелю їх віднесли на цвинтар і поклали як знайшли — голих і в обіймах одне одного — в спільну могилу, а потім закидали землею. Земля заросла травою, траву поливають дощі. Небо привело їх до смерті, тільки небо їх і оплакує.

А власник готелю в Аліседі, розмірковуючи над цією неймовірною подією та примовляючи: «Тільки життя здатне таке вигадати!» — дійшов глибокодумного висновку щодо судового законодавства: «Ох, ці вже медові місяці! Варто б заборонити шлюби між хворими на серце!»

З іспанської переклав
Роман Керманич

лель-ревю

МЕРИЛІН МОНРО: 1926–1962

Жодна зірка світового кіно ні до, ні після Мерилін Монро не мала такої популярності, як вона. У жодному житті біографи і журналісти не копирсалися з такою ретельністю, навіть цинізмом, як у житті Норми Джін Мортенсон. Хоча, слід відзначити, ніхто до неї не виносив на люди своє життя так легко і з такою відвертістю, як ця неперевершена білявка. Тому її прихильники знали не лише усіх чоловіків Мерилін, а й коханців.

«У пошуках кохання»

ДИТЯЧІ МАРЕННЯ

Коли Нормі виповнилося 7 років, її матір забрали до психіатричної лікарні. Батька вона ніколи не бачила: він зник ще до народження дівчинки. Відтак три наступних роки Норма прожила у дитячих притулках. З 11 до 16 років вона виховувалася у сім'ї материної подруги.

Норма росла дуже мрійливою: її свідомість малювала солодкі картинки майбутнього красивого життя. Їй нерідко снився один і той же сон: вона приходить до церкви, зриває з себе увесь одяг, а ошелешені прихожани зачудовано милуються її оголеною довершеністю.

ЗАМІЖЖЯ

Першим чоловіком шістнадцятирічної Норми став робітник Джім Дугерті, який потім переконував усіх, що саме він позбавив дівочості майбутню зірку. Сама Мерилін полюбляла розповідати про те, як її грубо згвалтували ще у дитячому притулку. У 1944 році чоловік поїхав за океан. Норма почала працювати на військовому заводі, де її знайшов фотограф. Знімки, на яких вона поставала чуттєвою і водночас невинною, не могли не сподобатися глядачам і професіоналам. Норма розлучається з чоловіком і стає популярною фотомоделлю. 1946 року вона успішно проходить кінопроби на студії «XX століття Фокс» і перетворюється на Мерилін Монро.

ФЕЛАЦІО ДЛЯ ШЕНКА

Наприкінці 40-х років Голлівуд був, за словами Монро, «перенаселеним борделем». Пробитися на перші ролі без впливового покровителя було неможливо. Таким для Мерилін став 70-річний продюсер Джо Шенк. Зводивши молоду актрису до ресторану, ветеран Голлівуду полюбляв повернутися з нею до свого робочого кабінету, де зручно вмощувався у кріслі й пестив груди Монро, у той час як вона, стоячи навколішки, робила йому фелаціо. На віддяку Шенк познайомив підопічну з власником кіностудії «Коламбія Пікчерз» Гаррі Коном. Та Монро ледве встигла знятися у своєму першому фільмі, як її звільнили, — подейкували, через те, що вона не відповіла на сексуальні домагання Кона.

У ЛІЖКУ З ХАЙДОМ

Після Шенка покровителем Мерилін став 53-річний Джонні Хайд — один з найвідоміших рекламних агентів Голлівуду. Він дав їй відчуття захищеності, забезпечив новим гардеробом, заплатив за пластичну операцію (актриса вирішила дещо вдосконалити ніс і підборіддя) і, найважливіше, пробив ролі у фільмах «Асфальтові джунглі» та «Все про Єву» (1950). Проте Мерилін відмовилася вийти заміж за закоханого в неї Хайда. Можливо, через те, що не отримувала жодного задоволення від сексу із покровителем і, аби не ображати Хайда, змушена була імітувати бурхливий оргазм.

СЕКСУАЛЬНИЙ МАРАФОН

Домігшись, на відміну від Кона, кохання з Монро, комедійний актор Мілтон Берл стверджував: «Вона вдовольняла мене не лише тому, що я міг би допомогти їй... Вона робила це тому, що я подобався їй».

Подобався Мерилін і Фред Каргер, в якого вона брала уроки вокалу. Але йому від неї потрібен був лише секс.

Після звільнення з «Коламбія Пікчерз» 22-річна актриса певний час працювала стриптизеркою у невеликому барі. Там у неї був двотижневий зв'язок з 18-річним музикантом Ентоном Ла-Веєм. Вони кохалися в мотелях і в машині Монро. Ла-Вей пізніше написав, що Мерилін була сексуально пасивною і діставала величезне задоволення не так від злягання, як від захвату, який чоловіки висловлювали з приводу краси її тіла.

Норман Мейлер теж відзначав: «З Мерилін було приємно побути в ліжку, проте вона полюбляла одержувати, а не винаходити щось нове».

Навіть ставши зіркою, Монро залишалася недосвідчено-незахищеною. Так, кохаючись з актором Марлоном Брандо, вона шепотіла йому на вухо: «Навіть не знаю, чи правильно я це роблю».

Застрибуючи у ліжко до письменника Боба Слатцера, Мерилін просила його: «Нічого не роби, лише тримай мене якомога міцніше». Боб навіть стверджував, що вони певний час були одружені, та потім швидко і без скандалу розлучилися.

Одного разу, жартома, Мерилін склала для своєї подруги Шеллі Уїнтерс список знаменитих чоловіків, яких хотіла б спокусити. Пізніше Шеллі випадково знайшла в будинку Монро фото Енштейна з дарчим написом: «З повагою, любов'ю і вдячністю».

Мерилін віддавалася і тим чоловікам, яких кохала, і тим, від кого залежала її кар'єра. Саме тому, підписуючи свій перший контракт, вона вигукнула: «А ось і останній член, який мені доведеться поцілувати!»

ГЕРОЙ-КОХАНЕЦЬ ДЖО

Після зіркових для Монро фільмів «Джентльмени віддають перевагу блондинкам» і «Як вийти заміж за мільйонера» в її житті з'явився Джо ді Маджио. Проте 37-річна зірка американського бейсболу не бажала ділити Мерилін з Голлівудом, який нещадно експлуатував її сексуальність. Джо зажадав, аби Монро після одруження пішла з кіно. Для неї це було за межею можливого.

СПРОБА СТАТИ ДРУЖИНОЮ

Проте Мерилін зробила спробу зламати нав'язаний їй стереотип сексуальної блондинки. Вона покинула Голлівуд і поїхала на східне узбережжя США. Тут вона 1956 року вийшла заміж за відомого драматурга Артура Міллера. За свідченням служниці, у перервах між зйомками, репетиціями та відвідинами психіатра Монро годинами слухала платівки Френка Сінатри і пила шампанське. Могла також довго теревенити по телефону або милуватися віддзеркаленнями свого оголеного тіла.

Мерилін була людиною без комплексів. Вона ніколи не носила спідньої білизни; рідко приймала ванну; любила їсти у ліжку і витирати руки об простирадла, які доводилося часто міняти — особливо під час місячних. Після однієї з ночей безперервного сексу з чоловіком вона не дозволила служниці заслати нове простирадло, заявивши: «Я хочу лежати на ньому увесь день».

У цей період в Мерилін трапилося два викидні, не дивлячись на те, що їй зробили спеціальну операцію. Монро впала у глибоку депресію, стала дратівливою на знімальному майданчику, почала вживати від безсоння сильнодіючі ліки. Міллер кілька разів рятував її від смерті через передозування. Врешті вони розлучилися — у 1960 році, у той день, як Джон Кеннеді став президентом США.

НОВІ КОХАНЦІ

Мерилін було майже 35 років. Вона почала страшенно боятися самотності та старості, яка, на її думку, стрімко наближалася. Їй потрібні були нові сексуальні перемоги.

Вона почала широко розрекламований роман з Івом Монтаном, партнером по фільму «Давай займемося коханням» (1960). Проте він невдовзі обірвав цей зв'язок, не захотівши кидати дружину Сімону Сіньйоре.

Потім почалися її зустрічі в брудних готелях з датським журналістом Йоргеном Лембурном.

Мерилін кохається зі своїм масажистом Ральфом Робертом, не відмовляє у сексі також водієві.

Інколи до її ліжка забрідав ді Маджіо, який не втрачав надії перевиховати Монро.

Близьким другом і коханцем стає Френк Сінатра. Його сексуальна активність і щира турбота про неї почали навіть навіювати думки про одруження. Саме Сінатра познайомив Монро з родиною Кеннеді.

СЕКСУАЛЬНИЙ ДЕМОКРАТ

У 1962 році Мерилін якось запитала свого друга: «Чи можеш ти мене уявити першою леді?»

Вона зустрічається з Джоном Кеннеді у будинку чоловіка його сестри Пітера Лоуфорда, у готелі «Беверлі Хіллз», на борту президентського літака. Вона купила будинок у Лос-Анджелесі, щоб президентові зручніше було навідуватися до неї. Розповідаючи друзям про секс із Кеннеді, Мерилін, посміхаючись, казала, що поведінка президента у ліжку «дуже демократична» і «глибоко проникаюча».

Проте Джона почали дратувати розкутість Мерилін на людях, її постійні запізнення і часті телефонні дзвінки. Він почав побоюватися скандалу. І щоб пом'якшити свій розрив з емоційною зіркою, познайомив її зі своїм братом Робертом.

НЕНАДІЙНИЙ РОБЕРТ

За деякими свідченнями, перший сексуальний контакт Боббі і Мерилін відбувся у машині біля будинку того ж таки Лоуфорда. Вони почали зустрічатися. Монро знову мріє про одруження. Проте невдовзі Роберт Кеннеді змінює номер телефону і забороняє коханці дзвонити йому. Мерилін почувалася ошуканою і подумувала про те, щоб зібрати прес-конференцію і на цілий світ повідати про свої стосунки з президентом США та його братом-сенатором.

СМЕРТЬ БЕЗ ЛЮБОВІ

5 квітня 1962 року Мерилін Монро знайшли мертвою у власному домі. Причиною смерті було названо передозування ліків. Пізніше з'явилася версія, що вона стала жертвою спланованого вбивства. Як би там не було, секс-символ Америки, богиня кохання Мерилін Монро померла від браку любові, якої конче потребувала.

(За матеріалами зарубіжної преси)

ЛЮБОЩІ XX

ЖАН-АНТУАН де БАЇФ
1532–1589

О ніжна втіхо ніжних почувань!
Відколи ніжність ніжної розмови
Обидві душі зводить на півслові,
Як ніжно горнеться до стану стан.

О ніжності чудні життя й конань!
Моя душа від радості й любові
Тоді, спізнавши захвати чудові,
Мене в тобі бере відразу в бран.

Коли, Меліно, ми пойняті шалом,
Тоді мене всього ти хочеш мати,
І в тебе я заглиблююсь щораз.

Ти з себе прутня випускаєш в'ялим,
Щоб пестощами знову воскрешати
Мені мій скарб, коштовний як топаз.

ЕРОТИКИ

АСТРОНОМІЧНИЙ СОНЕТ

Шарль КРО
1842–1884

Тоді липневий день збігав якраз надворі,
Ми йшли, і на плече мені схилилась ти.
Я палко мріяв про віддалені світи,
А ти від ревнощів дивилася на зорі.

Коли ж вертали ми на схили крутогорі,
Ти аж присіла від щемкої красоти.
І вітер ніс до нас духмяний пах густий.
На сяйнім заході плила Венера в зморі.

І, накохавшися, здійнявши млосно зір,
Ще довго, стомлені, тремтіли ми надмір
Посеред спокою космічного проміння.

А двоє любих на Венері в цю ж бо мить,
Цілуючись в гаю, де запах аж п'янить,
До нашої землі спрямують устремління.

ВОЛОССЯ

Шарль БОДЛЕР
1821–1867

О руно прегусте! О кучері шовкові!
Змішався з млостю ваш духмяний аромат.
Я колихатиму ці локони чудові,
Щоб ожили вночі у темному алькові
Приємні спогади, що міцно в пасмах сплять!

Померклий майже світ, який не має краю.
Спекотність Африки та Азії дурман
У глибині твоїй, о запахущий гаю!
Любове, в пахощах твоїх я знемагаю,
Неначе в музиці завзятий меломан.

Я полечу туди, де млїють, повні сили,
Людина й флора від юги жарких країн.
Хай понесе мене ця грива наче хвилі.
В твоєму морі є сліпучий сон ідилій
Високих щогл, багать, вітрил і веслярів,

Є метушливий порт, де серед джеркотняви
Спивати барву, звук і пах — моя мета.
Там серед золота й муару пароплави
Ручища розведуть, аби сягнути слави
Божественних небес, де вічна теплота.

Закоханою від сп'яніння головою
Відтак занурюсь я в цей чорний океан.
І хвилею мене береговою,
О млосні лінощі, нестиме за собою,
У заколисливий спрямовуючи стан.

О синя зачіско, шатром напнуті тіні,
Мені волосся це хоч трохи прихили,
Я знемагатиму у вашому сплетінні
Під височостями небесними, в сп'янінні
Від паху мускусу, кокосу та смоли.

Я буду сипати тривалий час рукою
В твою косу рубін, і перли, і сапфір,
Щоб до моїх жадань ти не була глухою.
Ти чудернацький дзбан, з якого самотою
Смакую спогадів пахучий еліксир?

Переклад з французької
Всеволода Ткаченка

Екслібриси Франка Іво. Бельгія

ЛЕЛЬВОРД «ОЗБРОЄНИЙ КОХАНЕЦЬ»

По горизонталі: **3.** Моряк, який уникає брати шлюб. **7.** Давня назва найсолодшого місця у жінки. **8.** Масова смерть людей. **9.** Вдоволення чоловіка за допомогою рота і язика. **10.** Те, що і п.9, але у просторіччі. **13.** Він і вона. **14.** Дівоча врода. **17.** Озброєний коханець, який живе у лісовій землянці. **21.** Прикраса для чоловічого бриля. **22.** Щоб її витягти із землі, дід з бабою збирають усіх мешканців хати. **24.** Посудина для квітів. **25.** Плаксива дівчина. **26.** Журнал, без якого молоде подружжя не збудує щастя. **27.** Говірка дівчина. **28.** Нота. **29.** Наречений з Польщі.

По вертикалі: **1.** Штрафний удар у хокеї. **2.** Родинна домовина. **4.** Мистецтво складання букету. **5.** Земля, яку Росія свого часу продала Америці. **6.** Бойова рослина. **8.** Видіння нареченого у пустелі. **11.** Ставка, за якою працює повія. **12.** Місце, де можна і погомоніти з коханою, і щось випити. **15.** Її ставлять жінкам, які не хочуть мати дітей. **16.** Містечко в Україні, відоме своїми героями. **18.** Спадкоємець. **19.** Організатор повстання рабів у Стародавньому Римі. **20.** Похваляння перед дівчатами. **23.** Приміщення для організації виставок еротичного мистецтва.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 10

По горизонталі: 3. Пірат. 7. Кунка. 9. Феляція. 10. Мінет. 13. Пара. 14. Краса. 17. Партизан. 21. Перо. 22. Ріпа. 24. Ваза. 25. Рева. 26. «Лель». 27. Сорока. 28. До. 29. Лях.
По вертикалі: 1. Буліт. 2. Склеп. 4. Ікебана. 5. Аляска. 6. Сон. 8. Міраж. 11. Тариф. 12. Бар. 15. Спіраль. 16. Трипілля. 18. Нащадок. 19. Спартак. 20. Бравада. 23. Салон.

ЗАКОХАНЕ СЕРЦЕ

ЯПОНСЬКИЙ КРОСВОРД

У японських кросвордах зашифровані зображення. Необхідно відтворити закодований малюнок за допомогою чисел, розташованих ліворуч від рядків та над колонками. Вони показують кількість клітин, які потрібно замалювати, щоб одержати зображення. Наприклад, якщо в рядку по горизонталі стоять цифри 4, 3, 2 — треба замалювати чотири клітини, потім окремо три, потім окремо ще дві. Цифри та ваша здогадливість допоможуть визначити інтервали між замальованими блоками.

ЧИ ТАКТОВНІ

Як поводитися у ліжку? Як натякнути коханій людині про своє бажання? Як реагувати на її поведінку? У цих та інших питаннях допоможе розібратися наш тест. Виберіть із запропонованих правильний, на вашу думку, варіант відповіді, а потім підрахуйте кількість набраних очок.

1. Вам закортіло покохатися, але ви не впевнені, що цього хоче партнер. У такому разі ви:

а) Вперто чекаєте, коли партнер сам заговорить «про це». (2)

б) Влаштовуєте невеликий сеанс стриптизу або щось подібне, натякаючи на свій настрій. (3)

в) Хапаєте за руку і без зайвих слів тягнете у ліжко. (1)

2. Під час злягання ви помилково називаєте вашу половину чужим ім'ям. Як вийти з незручної ситуації:

а) Сказати, що так звуть когось із родичів, який пообіцяв розкішний подарунок на весілля. (2)

б) Вигукнути: «Боже, чого це я?» — і ніжно поцілувати, доки ніхто

ВИ У СЕКСІ?

нічого не зрозумів. (3)

в) Чесно зізнатися, що раптом пригадали своє перше кохання, тому й бовкнули. (1)

3. Ви наближаєтеся до оргазму, і тут задзвонив телефон. Ви на це:

а) Піднімаєте трубку — раптом щось важливе. Адже секс нікуди не подінеться. (1)

б) Не звертаєте уваги на таку дрібницю. (3)

в) Перериваєтеся, але для того, щоб відключити телефон. (2)

4. Після райської насолоди об'єкт вашої пристрасті заснув. Ви:

а) Сердито будите його. (1)

б) Даєте змогу відпочити, адже і ви стомилися. (2)

в) Ніжно пестите його — нехай і сни його будуть еротичними. (3)

5. Ви разом цілий місяць, але коханий (кохана) так і не засвоїв (засвоїла) ваші улюблені пестощі. Ви:

а) Продовжуєте підказувати з надією на успіх. (3)

б) Заявляєте невдоволено, що вже час чогось і навчитися. (1)

в) Серйозно замислюєтеся — а чи не у вас самих справа? (2)

Підсумки

12—15 очок. Ви водночас і виховані, і впевнені у собі. Умієте досягати свого, не зачіпаючи почуттів партнера.

8—12 очок. Напевне, ви надто зациклені на партнерові, нерідко забуваючи про себе. Без певних жертв у стосунках, звичайно, не обійтися, але пам'ятайте головне: справжнє кохання — це обопільна насолода. Не бійтеся висловлювати себе і власні почуття.

5—7 очок. Не треба так гарячкувати. Делікатність вам би дуже не завадила. Замисліться: а чи не є ваша грубуватість лише наслідком власної невпевненості й остраху зробити щось не так?

ЛЕЛЕНІАНА

Малюнок Валентина Дружиніна

ЗДОГАДАВСЯ

Відшуміло весілля. Джон і Мері нарешті залишилися удвох. Молода пішла прийняти душ, а молодий почав роздягатися. Коли черга дійшла до шкарпеток, він гидливо скривився, закинув їх під ліжко і зажурився:

— І як їй зізнатися, що в мене так пітніють ноги?

Тим часом Мері повернулася і прийшла Джонова черга митися. А молода лягла в ліжко та й собі засумувала:

— І як я йому скажу, що в мене такий неприємний запах з рота?

Нарешті Джон застрибнув під ковдру. Мері пригорнула його, міцно поцілувала і каже:

— Любий, я маю тобі де в чому зізнатися...

— Я знаю, — зупинив її Джон, — ти з'їла мої шкарпетки.

БАЖАННЯ

У магазин заходить дуже пишна жінка:

— Я б хотіла подивитися купальний костюм, який би мені пасував.

Продавець:

— Я теж.

ВІЧНА ПРОБЛЕМА

— Чому дівчині так важко знайти ніжного, турботливого, ласкавого чоловіка?

— Тому що у всіх ніжних, турботливих, ласкавих чоловіків уже є коханці.

ПРИДАНЕ

Один селянин мав дочку, яку чомусь довго ніхто не сватав. Тоді він надумав віддати їй у придане найкращу корову. І сповістив про це всіх так:

— Той, хто одружиться з моєю дочкою, матиме хорошу корову...

РИБОЛОВЛЯ

Розмова по телефону:

— Любий, ти можеш до мене приїхати? Чоловік подався на риболовлю.

— Добре. Я зараз буду.

За кілька хвилин коханець уже на місці.

— А що ти сказав своїй дружині, коли виходив з дому?

— Як завжди: сказав, що їду на риболовлю.

НОВИНА

Чоловік цілує дружину в щічку:

— На добраніч, мама шістьох синів.

А дружина у відповідь:

— На добраніч, батько одного сина.

Малюнки Дмитра Ярового

НОРМАНДСЬКИЙ ЖАРТ

Гі де МОПАССАН

ОПОВІДАННЯ

Процесія сунула вибитою дорогою в затінку великих дерев, що росли на згір'ях, на яких були розкидані ферми. Спереду йшли молоді, за ними — батьки, а ще далі — місцеві бідняки з округи; хлопчаки крутилися навколо походу, як мухи, нишпорили поміж його лав, вилазили на дерева, щоб краще бачити.

Молодий Жан Патю, бравий парубок і перший багач на округу, був передовсім завзятий мисливець, що полював, як навіжений, витрачаючи силу грошей на собак, сторожу, тхорів та рушниці.

Молода, Розалія Русель, славилась як вродлива дівчина. Та за нею був ще й добрий посаг; тому до неї залицялося багато хлопців з усієї околиці, але вона вибрала Патю, може, тому, що він їй найбільш подобався, а найпаче — як і випадає розважливій нормандці — тому, що він мав найбільш екю.

Скоро вони обійшли високий паркан його ферми, як одразу вибухнули постріли з сорока рушниць, але стрільців не було видно: вони заховались у канаві. Цей гуркіт збудив веселість серед чоловіків, що повільно плентались у своїй святковій одежі, а Патю, покинувши жінку, скочив до найммита, що стояв за деревом, вихопив у нього зброю й стрельнув сам, вистрибуючи, як мале лоша.

Рушили далі некошеною травою попід важкими вже від овощу яблунями, поміж телят, що витріщали великі очі, повільно вставали й стояли, поводячи мордами до весільного походу. Запросили обідати, і чоловіки знову споважніли. На заможніших з-поміж них були високі блискучі шовкові циліндри, що немов випадково опинились у цьому місці; дехто мав старовинні волохаті капелюхи, ніби зроблені з кротячих шкурок; найбідніші наділи кашкети.

У всіх жінок були довгі шалі, накинуті на спини, кінчики яких вони церемонно тримали в руках. То були червоні, рябі, пломенисті шалі, і їхня пишнота, здавалося, дивувала чорних курей на купі гною, качок у калюжі й голубів на даху. Вся зелень села, зелень трави й дерев ніби шаленіла суміж з оцим вогневим пурпуром, і ці два кольори сліпили в огні полудневого сонця.

Саму ферму стало видно далі, в кінці яблуневої алеї. Одчинені двері й вікна парували і, здавалось, від усього великого будинку, з кожної щілини, від самих стін пашів густий дух страви.

Лава гостей вужем витяглась через двір. Передні, дійшовши до ганку, виходили з лав, тим часом як інші ще входили в одчинені ворота. Тепер по канавах набилося сила хлопців і цікавих старців, а постріли з рушниць не втихали, лунаючи з усіх усюд, залишаючи в повітрі пороховий дим і той запах, що п'янить, як абсент.

Жінки перед дверима обтрушували з суконь порох, розплутували

стрічки, якими було зав'язано капелюшки, чепурно згортали шалі, вішали їх через руку і тільки тоді входили в хату, щоб скласти одяг. Стола застелено у великій кухні, де вмістилось би й сто душ.

Сіли о другій годині. О восьмій вони ще їли. Чоловіки поскидали куртки й сиділи в самих камізельках, розперезані, червоні, поглинаючи все, як у прірву. Жовтий золотавий сидр виблискував, граючи у великих склянках поруч з темним, криваво-червоним вином. Після кожної страви, за нормандським звичаєм, частували горілкою, що розливалась огнем по тілу і безумством у голові.

Часом хтось із гостей, переповнившись, виходив до ближчих дерев, опорожнявся й повертався до столу з новим голодом в очах. Фермерки, багрові, стиснуті корсетами, немов балони, перетягнуті посередині, важко віддихувались, залишаючись для пристойності за столом.

Але, як одній з них дуже завадило й вона вийшла, всі підхопилися за нею. Повернулись вони далеко веселіші й ладні поглузувати. І почались брутальні жарти.

Через стіл ішов обстріл непристойностями, і все про шлюбну ніч. Увесь арсенал селянських дотепів було вичерпано. Років сто ті самі масні слівця вживались в однакових випадках, і хоч кожен добре їх знав, їх повторювали знову, викликаючи дзвінкий сміх серед гостей.

Один дід із сивим волоссям вигукнув:

— Хто їде до Мезидона — сідайте! — І всі аж загули з веселощів.

Кінець столу сиділо четверо сусідських парубків, що й собі лагодились пожартувати над молодими, та так, очевидячки, влучно, що з утіхи аж тупали ногами, перешіптуючись.

Скориставшись із хвилини тиші, один з них крикнув:

— Хто натішиться цієї ночі, то це браконьєри, та ще й при місяці! Скажи, Жане, все ж сьогодні ти їх не стерегтимеш, га?

Молодий гостро повернувся:

— А нехай-но вони прийдуть, ті браконьєри!

Але той тільки засміявся.

— Еге, вони можуть любісінько прийти. Ти ж не кинеш своєї роботи для цього!

За столом усі аж полягли від реготу, підлога трусилась, склянки дзвеніли.

Але молодий розлютився на саму думку, що з його шлюбу скористаються браконьєри.

— А я тобі кажу: нехай-но вони прийдуть!

Тут линула ціла злива двозначних жартів, від яких зашарілася молода, що вся тремтіла з чекання.

Коли вже випили кілька барилець горілки, всі пішли спати; молоді рушили в свою кімнату, що була внизу, як і всі кімнати на фермах.

Було душно, і вони повідчиняли вікна й зачинили віконниці. Маленька, незграбна лампа, подарунок жінчиного батька, горіла на комоді, і ліжко було приготоване прийняти нову пару, що їй не потрібно було для своїх перших обіймів усіх церемоній міських буржуа.

Молода вже скинула фату й сукню, зосталась у самій спідниці і розшнурувала черевики, а Жан докурював свою сигару, скоса поглядаючи на дружину.

Він чекав її з блискучими очима, швидше пожадливо, ніж чуло, бо більш бажав її, ніж кохав, — і раптом різким рухом скинув одежу, немов беручися до якоїсь роботи.

Вона вже роззулась і тепер скидала панчохи, після чого сказала йому, тикаючи, як звикла ще з дитинства:

— Заховайся там, за завісками, поки я ляжу в ліжко.

Він удав, ніби одмовляється, потім, немов незадоволений, пішов і заховався, вистромивши, проте, голову.

Вона сміялась, хотіла зав'язати йому очі, і між ними почалася весела любовна гра, без штучного сорому й ніяковості. Щоб не затримувати, він поступився, і вона миттю розв'язала останню спідницю, що посунулась уздовж її колін і впала на землю навколо її ніг.

Вона переступила через неї, гола під розмаяною сорочкою, і шуснула на ліжко; пружини заспівали під її вагою.

Він зразу ж підійшов, босий, в самих штанях, і нахилився, шукаючи жінчиних губів, що їх вона ховала в подушках; та раптом здалеку почувся постріл, як йому здалося, з боку Рапейського лісу.

Серце йому стиснуло; випроставшись, він підбіг до вікна й розчинив віконниці.

Повний місяць купав двір у жовтому сяйві. Тіні від яблунь слалися темними плямами біля стовбурів, а віддалік виблискували лани, вкриті стиглими хлібами.

Жан висунувся з вікна, прислухаючись до шумів ночі, коли це голі руки обвилися навколо його шиї, тягнучи його назад, і жінка зашепотіла:

— Та покинь! Ну, що там!.. Ходімо лишень.

Він обернувся, схопив її, стиснув, намацуючи тіло під легкою одежею й, піднявши на свої дужі руки, одніс її на ліжко. Саме коли він поклав її на ліжко, що зігнулось під їхньою вагою, знову почувся постріл, але вже ближче.

Розгніваний до нестями, Жан вилаявся:

— Прокляття на них! Вони думають, що через тебе я не вийду?.. Заждіть, заждіть!

Він узувся, схопив рушницю, що завжди висіла поблизу. Розгублена жінка тяглася за ним навколішках, благаючи не йти, але він швиденько визволився, підбіг до вікна й вистрибнув із хати.

Вона чекала годину, дві, аж до самого ранку. Її чоловік не повертався. Тоді вона, майже збожеволівши від страху, скликала людей і розказала, що Жан, шалено розгнівавшись, побіг вночі на браконьєрів.

Зараз же слуги й молодь вирушили шукати господаря.

Його знайшли за дві милі від ферми, зв'язаного з ніг до голови, напівмертвого із злості, у вивернених штанях; рушницю йому було поламано, на шию повішено три мертвих зайці, а на груди напис: «Хто йде на полювання — втрачає кохання».

Розповідаючи пізніш про свою шлюбну ніч, він додавав:

— Оце-то жарт! Це був добрий жарт. Вони піймали мене в пастку, як кроля, паскудники, і накинули мені на голову лантуха. Але як я колись їх упізнаю — нехай стережуться!

Отак розважаються весільного дня в Нормандії.

З французької переклала
Людмила Івченкова

Поза досконалої рівноваги. Індія XVIII ст.

Мухаммад ан-Нафзаві

Кривоногий коротун

Знай же, о візирю, нехай благословить тебе Всевишній, що айр має численні назви. Ось лише декілька найменувань: стропило, член, айр, бундючний, голубка, гуділка, кивалка, змія, сердючка, брехунець, сонько, стукалка, кравець, вогнегасник, гострильник, штовхач, пливець; той, що заходить і виходить; кривоокий, тонкосльозий, довгоший, лисий, очкастий, коротун, волохань, голка, сором'язливий, слинявий, тіпун, сластолюбець, пов'язаний чалмою, свищик, губитель, нишпорка, кілок, почесун, нахаба, допитливий та багато інших.

Стосовно «**стропила**» й «**члена**», то це основні з найменувань айра. Слово «**член**»* похідне від пам'яті про людину. І якщо трапляється з людиною біда й зникає вона безслідно, говорять так: «Зітерлася пам'ять про неї». Мається на увазі пам'ять про людину і про член її. І якщо хто побачить уві сні, ніби член його відірвався, таке означає, що пам'ять про цю людину зітреться на цім світі. Так само, якщо побачить людина уві сні, буцімто у неї випав зуб, це означає, що скорочується термін життя її й мало років залишилося їй.

Та повернімося до нашої теми. Слово «**айр**» в основі своїй означає «найбільший», лише деякі літери у цьому слові замінилися.

А «**бундючним**» він називається тому, що він надимається, коли підіймається, а якщо розслабляється, то опадає.

«**Голубкою**» іменують його тому що у зів'ялому вигляді він покоїться на яєчках подібно до того, як голубка сидить у гнізді.

Назвали його «**гуділкою**» тому, що коли входить у фардж і виходить з нього, випускає він відповідні звуки.

«**Кивалкою**» кличуть тому, що коли надимається він і піднімається, то киває головою своєю і стукає у двері фарджа, доки не дістанеться денця його.

«**Змією**» прозвали за те, що коли проникне він у простір між стегнами, лобком і фарджем, то повзе і повзе, доки не добереться до фарджа. І лише тут знаходить спокій, виливши вологу свою у внутрішність фарджа.

«**Сердючкою**» іменують тому, що він то входить, то виходить. Наче сердиться.

А «**брехунцем**» звуть член через те, що коли приходить до жінки господар його, надимається він і встає, говорячи при цьому: «У ліжко! Сьогодні я знемагаю від тебе, ворогине моя!» Потім заворушиться він, милуючись собою і власним здоров'ям та силою. При цьому затремтить фардж, захоплюючись розмірами айра, і мовить: «Хто, якщо не він, здатен сподобатися мені». Коли почне айр стукати у двері фарджа, і вони відкриються, айр проникне до глибин його і почне пишатися. Фардж на те стисне айр і скаже йому: «Не обманюй мене, тому що від цього мало сенсу». І почне тоді айр входити і виходити, і розпочнуть вони довгу бесіду. Коли вдовольнить айр пристрасть свою, він похилить голову й виглядом своїм покаже, наскільки він стомився.

Ще «**сонько**м» кличуть його, бо, піднявшись, і затвердівши, і зробивши справу свою, він знесилено падає і дрімає, аж доки не засне.

«**Стукалкою**» іменують тому, що, зустрівши фардж, він починає стукати головою у двері його, бажаючи увійти і злитися з ним. І лащиться він таким чином, доки фардж не впустить його.

«**Вогнегасником**» називають його тому, що перед проникненням у фардж айр довго бідкається і примовляє, та коли увійде, не залишить місця цього, доки не подолає вогню пристрасті своєї.

«**Гострильником**» і «**штовхачем**» кличуть тому, що підточує він двері фарджа, потім штовхає їх і безсоромно досягає мети своєї.

Назвали айр «**пливцем**» тому, що, увійшовши у фардж, він коливається від одної стінки до іншої і плаває то ліворуч, то праворуч.

Щодо імені «**той, що заходить і виходить**» — і так усе зрозуміло.

«**Кривоокий**» він тому, що має одне око, схоже на вибоїну.

«**Тонкосльозим**» айр іменують через те, що часто проливає сльози: адже й коли піднімається на повен зріст — плаче, і побачивши прекрасне обличчя — плаче, і коли опадає — плаче, і замисливщись — плаче.

«**Довгошиїм**» його назвали тому, що нема шиї довшої, ніж у нього, і більш потужного кореня, ніж у нього, і ширшої спини, ніж у нього, і чуттєвіших жил, ніж його.

А «**лисий**» він тому, що нема в нього волосся на голові.

Назву «**очкастий**» теж пояснювати не треба.

«**Коротунами**» називають коротких і товстих.

«**Волохань**» він тому, що росте посеред волосся.

«**Безсоромним**» іменують айр через те, що ні на кого не звертає уваги і не соромиться оголитися. І всі знають, що власник його має сором, а айр — ні.

А «**сором'язливим**» називається він, бо прагне сховатися.

«**Тіпуном**» і «**сластолюбцем**» назвали тому, що тіпає він і одержує від цього задоволення. І ладен він навіть яєчка свої прихопити з собою в глибину, бо, зустрівши фардж, і йому, й собі прагне довести відвагу свою.

«**Слинявим**» айр іменують через те, що слина тече в нього в обох випадках: і коли піднімається він, побачивши фардж, і коли залишає його.

А «**свищик**» він тому, що, увійшовши до зволоженого добре фарджа, він свистить, нагадуючи свист вітру.

«**Губителем**» також називається айр, бо він сильний, міцний і вміє пролити кров.

А «**нишпоркою**» кличуть через те, що, увійшовши до фарджа, не затихає у якомусь місці, а увесь час шукає то дна, то середини.

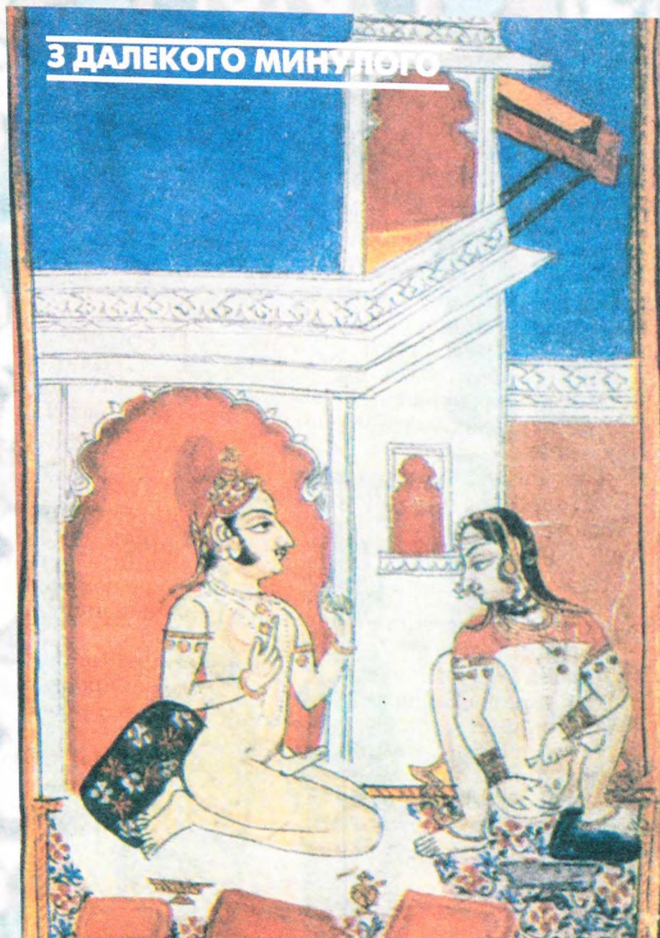
«**Почесуном**» іменують айр тому, що не увійде він, перед тим не почесавшися об двері фарджа. І якщо ще не зміцнів, він має спочатку потертися біля фарджа, а вже потім проникає до нього.

А «**допитливим**» він названий через своє прагнення дізнатися, що там і як всередині фарджа.

«**Нахабою**» іменується тому, що ніколи він не здає назад і не соромиться, має він сили чи ні.

Немало існує й інших назв айрів. Та ми зупинимося на цьому, вважаючи, що й наведених досить.

Переклад з арабської

Жінка, що змащує себе перед тим, як прийняти коханця. Індія. XVIII ст.

* *В арабській мові слова «член» і «пам'ять» однокореневі і близькі за вимовою.*

НОВІ УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ!

Шановні читачі!
Журнали «Лель» і «Лель-ревю» у 2000 році ви зможете одержувати, лише перерахувавши відповідну суму на р/рахунок редакції і надіславши нам повідомлення про поштовий переказ з чітко зазначеним прізвищем, повною адресою та сплаченою сумою.

Протягом року вийде 6 номерів «Леля» і 6 — «Лель-ревю».

Вартість одного номера кожного з журналів — 3 грн. 50 коп. Піврічна передплата коштує 10 грн. 50 коп., річна, відповідно, 21 грн. 00 коп.

Відправляючи переказ, не забудьте відзначити, який з двох журналів ви хочете одержувати.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ З 1 ВЕРЕСНЯ ПО 31 ГРУДНЯ 1999 РОКУ.

ВИ ОДЕРЖИТЕ ТАКУ КІЛЬКІСТЬ НОМЕРІВ, ЗА ЯКУ ЗАПЛАТИТЕ.

ЖУРНАЛИ НАДХОДИТИМУТЬ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ У ЗАПЕЧАТАНИХ КОНВЕРТАХ.

У ПЕРЕДПЛАТНОМУ КАТАЛОЗІ УКРАЇНИ НА 2000 РІК «ЛЕЛЯ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» НЕ БУДЕ.

Гроші слід надсилати на Р/р № 26007301330137 у Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м. Києва. МФО 322216, ЗКПО 21652557.
Одержувач: фірма «Деркул».

Сума (для прикладу): 21 грн. Без ПДВ.
Передплата «Лель» (або «Лель-ревю»).

ЗУСТРІНЕМО 2000 РІК РАЗОМ З «ЛЕЛЕМ»!